

ἀπιλεύσομαι. Ὁ κύριος ἐδωκε, καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ὑπέμεινεν ἀτάραχα τὴν τῆς
 παράγματος ὑβρίσιν. καὶ ἔμοιον ὅταν τῇ ἐπὶ ἡράσιν ἐκείνο τὸ ὀλίγον, ὅπῃ
 εἶχεν ἐμακροθύμῃσιν. Ἀλλὰ καὶ πρότερον ὅταν ἦτον νεώτερος εἰς ἓνα κοινό-
 βιοι ὑπέμεινε μίαν δεινὴν συκοφαντίαν, ὅπῃ τῇ εὐγαλαν ψύματα. καὶ δὲν
 ἐπροφασίσθη. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγάπην τῇ θεῷ ἐσιώπησε. καὶ ὕστερα ὅταν ἐ-
 γνωρίσθῃ ἡ ἀλήθεια ἐθαυμασώθη ὡς ἀσώπτον. Ἐγένετο δὲ ἡ ὑπόθεσις ἡ-
 πας. Καθὼς αὐτὸς ὁ Μακάριος μᾶς τὴν ἐδιηγήθηκε λέγωντας. Ὅταν ἤμην
 εἰς τὸ Μοναστήριον ἀρχαῖος ἤθελαν νὰ μὲ χειροτονήσῃσαν σανικῶς μου ὁχέ-
 κωνον. Ἐχὼ δὲ δεινῶντας τῇ λόγου με τοιαύτης Ἀξίας ἀνάξιον, ἐφυγα δὲ
 τὴν λαύραν εἰς τόπον ἀτόκρυφον. καὶ ἐκεῖ μὲ ὑπερέτα εἰς λαϊκός. Ὅστις ἐ-
 περνε τὰ ζυμπίλια ὅπῃ ἐργὸν χεῖρου, καὶ μὴ ἐφέρει τὴν ζωοτροφίαν μου.
 Ἐτυχὲ δὲ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη μία παρθένος. Ἡ τις ἤμαρτι μὲ ἄλλον τινα, καὶ
 ἐγαστρώθη ἡ τάλαινα. Ἐπειτα ἐρωτήσαντες αὐτὴν οἱ γονεῖς της, τὴν ἐσυμβε-
 λούσεν ὁ ὁχέβολος νὰ εἰπῇ πῶς ἐγὼ τὴν ἐβίασα. Οἱ δὲ συγχωρεῖν της ἐδρα-
 μον πρὸς με θυμώμενοι. Καὶ ἀρπάζαντες με ὡς θῆρις ἀχρεῖοι μὲ ἐκρέμασαν
 εἰς ὅλον τὸ κορμὶ ἀγγεῖα πύλινα ὁχέ' καταφρόνουν, καὶ δέροντες με ἀνελημο-
 να μὲ ἐπὶ οὐ μύσαν, καὶ κατήχουν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη φωνάζοντες. Οὗτος ὁ
 Μοναχὸς ἐδυάσινε τὴν κόρηνας. Τὴν βεῖζαν δὲ καὶ τὴν κοσμικὴν ἐκείνον ὅπῃ
 μὲ ὑπερέτα, ὡς ἀνωθεν. καὶ τῇ ἄλγιστον. Ἰδὲ τί ἐκαμιν ὁ ἐνάρετος Μοναχὸς,
 ὅπῃ μᾶς ἐφήμιζες τόσον, καὶ μᾶς ἐλίεις ψεύματα πῶς ἦτον ἄγιος ἄνθρωπος.
 Ἀλλὰ ἡ ἔξις, ἡ τι δεινὸν ἀφίνεμεν, ἕως νὰ μείνῃ τις ἐγγυητής, νὰ πληρώσῃ
 ὁ ἄλλω τὴν ἐξοδὸν ὅπῃ μέλλει νὰ γένῃ ὡς νὰ τραφῇ τὸ βρέφος ὅπῃ ὀφειλῇ
 αὐτῆς. Ἐξέτι ἐφθέρει τὴν παρθεῖαν της. Ἐγὼ δὲ ἐκάμα νεῦμα πρὸς ἐκεῖ-
 νον τὸν λαϊκόν, νὰ γένῃ ἐγγυητής με χωρὶς διαγυμὸν. Ὅστις ἐσερξε. καὶ ἐ-
 πῆρι με μεσαποδαμένον δὲ πᾶς χυῖρας τους, καὶ φθάνοντας εἰς τὸ κελλίον-
 με ἐπλεονέκτου εἰς τὸ ἐργόχειρον λέγωντας. Δέλευε ταπεινὴ μακρίει.
 Νὰ θρέψῃς τὴν γυνὴν. καὶ τῇ λόγουσε. καὶ οὐ πᾶ δουλεύοντας ἡμέραν, καὶ
 νύκτα ἐδίδα ταῖς ἀπυρίδεις τῇ ἀνθρώπῃ, καὶ ἐζωοτρόφα ἐκεῖνὴν τὴν τάλαι-
 ναν. Ἐως ἢ ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς γέννας. καὶ ὁδυωμένη ἡμέρας πολλὰς, δὲν
 ἐδύνετο νὰ γυνήσῃ τὸ βρέφος ἡ τάλαινα. Ὅθεν δὲ τὸν πόονους ἐγνωρίσει τὴν
 ἀμαρτίαν της. καὶ ὁμολόγησε πρὸς τοὺς παρισῶντας τὴν ἀλήθειαν λέγου-
 σα. Διὰ τὴν συκοφάντησα ψύματα τὸν ἐνάρετον ἐκείνον Μοναχόν, πῶς μὲ ἐδυ-
 νάσδωκε. Διὰ αὐτὸ βασανίζομαι τὰρα δικαίως ἢ ἄδικος. Ἀλλὰ γνωσκειται ὅτι
 μὲ τὸν ὁδὲν τὸν γέγονάμας ἡμάρτηκα. Ταῦτα εἰπὺσα, ἐγέννησεν ἀνεμπρόδι-
 σα. Οἱ δὲ παρισῶντες ἐδραμον πρὸς με μετὰ δακρύων ζητούντες συγχώρη-
 σιν. καὶ μὲ ἔχασιν δὲ τότε εἰς πολλὴν εὐλάβειαν. Ὅθεν ἐγὼ ὁχέ' νὰ φύγω
 τὸν ἀνθρώπον ἐπαιόν ἐφυγα ἀπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον. Καὶ ἤλθον εἰς ταύτην τὴν
 ἔρημ.